

**ΕΛΛΗΝΙΚΗ ΔΗΜΟΚΡΑΤΙΑ
ΠΡΩΤΟΔΙΚΕΙΟ ΓΡΕΒΕΝΩΝ**

Αριθμός Απόφασης

13 /2015

ΤΟ ΜΟΝΟΜΕΛΕΣ ΠΡΩΤΟΔΙΚΕΙΟ ΓΡΕΒΕΝΩΝ

[Τακτική Διαδίκασία]

Αποτελούμενο από τη Δικαστή Βασιλική Δημητριάδου, Πρωτοδίκη, την οποία όφισε η Πρόεδρος του Πρωτοδικείου Γρεβενών και από τη Γραμματέα Άννα Ρόβα.

Συνεδρίασε δημόσια στο ακροατήριό του στις 9-10-2014, για να δικάσει την υπόθεση μεταξύ:

TQN ANAKOPTONTQN: 1) ανωνύμου εταιρείας με την επωνυμία

ΣΥΛΟΥ· με διακριτικό πλα-
νομίμιας εκπροσωπουμένης, 2) Παναγιώτη^α Μαθαίου,
κατοίκου Γρεβενών, 3) Μενελάου, κατοίκου
Γρεβενών, 4) Κωνσταντίνου^β Μενελάου, κατοίκου Γρεβενών, 5)
κατοίκου Γρεβενών, 6) Γεωργίου^γ
κατοίκου Γρεβενών, εκ των οποίων οι πρώτη,
δεύτερος, τρίτος, τέταρτος και έκτος παραστάθηκαν δια-
πληρεξουσίας δικηγόρου- πέμπτης ανακόπουσας, Θεοδώρας^δ
(Δ.Σ.Θ.), η οποία παραστάθηκε αυτοπροσώπως.

ΤΗΣ ΚΑΘ' ΉΣ Η ΑΝΑΚΟΠΗ: Ανωνύμου εταιρείας που αποτελεί την επωνυμία
•ΕΘΝΙΚΗ ΤΡΑΠΕΖΑ ΤΗΣ ΕΛΛΑΣ Α.Ε., που εδρεύει στην Αθήνα,
οδός Αιόλου αριθμός 86, νομίμως εκπροσωπουμένης, π. αποία

παραστάθηκε δια συ πληρεξουσίου δικηγόρου Αχιλλέα Στεργούλα (Δ.Σ. Γρεβενών).

Οι ανακόπισις ζητούν να γίνει δεκτή η από 15-7-2013 ανακοπή τους, η οποία κατατέθηκε στη Γραμματεία του Δικαστηρίου τούτου με αριθμό εκθέσεως καταθέσεως 50/15-7-2013, προδιορίστηκε αρχικά για τη δικάσιμο της 21-11-2013, κατά την οποία αναβλήθηκε για τη δικάσιμο της 6-3-2014, κατά την οποία αναβλήθηκε εκ νέου για τη δικάσιμο που αναφέρεται στην αρχή της παρούσας και γράφτηκε στο πινάκιο.

Κατά τη συζήτηση της υποθέσεως οι πληρεξούσιοι δικηγόροι των διαδίκων, αφού ανέπιξαν τους ισχυρισμούς τους, ζήτησαν να γίνουν δεκτά όσα αναφέρονται στα πρακτικά και τις προτάσεις που κατέθεσαν.

ΑΦΟΥ ΜΕΛΕΤΗΣΕ ΤΗ ΔΙΚΟΓΡΑΦΙΑ ΣΚΕΦΘΗΚΕ ΣΥΜΦΩΝΑ ΜΕ ΤΟ ΝΟΜΟ

I. Η κατά τη διαδικασία των άρθρων 624 έως 634 του ΚΠολΔ εκδιδόμενη διαταγή πληρωμής αποτελεί, σύμφωνα με τα άρθρα 631 και 904 § 2 ε' του ΚΠολΔ, τίλο εκτελεστό. Όταν ενεργείται αναγκαστική εκτέλεση με βάση διαταγή πληρωμής, ο καθ' ου η εκτέλεση μπορεί να προβάλει τις ανιρρήσεις του κατά της αναγκαστικής εκτέλεσης με την προβλεπόμενη από το άρθρο 933 του ΚΠολΔ ανακοπή. Οι ανιρρήσεις αυτές μπορεί να αφορούν και την τυπική και ουσιαστική εγκυρότητα του εκτελούμενου τίλου και συνεπώς και την ύπαρξη της απαίτησης για την οποία έχει εκδοθεί η διαταγή πληρωμής, εφόσον αυτή δεν έχει αποκτήσει 1 δύναμη δεδικασμένου, είτε με την άπρακτη πάροδο των προθεσμιών των άρθρων 632 § 1 και 633 § 2 του ΚΠολΔ, για την άσκηση ανακοπής κατά της διαταγής πληρωμής, είτε με την τελεσίδικη απόρριψη της ανακοπής κατά της διαταγής πληρωμής που τυχόν ασκήθηκε. Ωστόσο, οποιοσδήποτε λόγος και αν προβάλλεται με την ανακοπή του άρθρου 933 του ΚΠολΔ, το αίτημα της είναι πάντοτε η

ακύρωση ορισμένης διαδικαστικής πράξης της αναγκαστικής εκτέλεσης που προσβάλλεται με αυτήν. Με την ανακοπή αυτή, έστω και αν περιέχει λόγο κατά της εγκυρότητας της διαταγής πληρωμής και της ανυπαρξίας ή της ελαπτωματικότητας της απαίτησης για την οποία αυτή έχει εκδοθεί, δεν μπορεί να ζητηθεί και η ακύρωση της διαταγής πληρωμής. Η ακύρωση της τελευταίας μπορεί να ζητηθεί μόνο με την προβλεπόμενη από το άρθρο 632 § 1 ή 633 § 2 του ΚΠολΔ ανακοπή κατά της διαταγής πληρωμής, μέσα στις προθεσμίες που προβλέπονται από τις διατάξεις αυτές. Δεν αποκλείεται, αστόχοι, σώρευση στο ίδιο δικόγραφο ανακοπής κατά της εκτέλεσης, του άρθρου 933 του ΚΠολΔ, και ανακοπής κατά της διαταγής πληρωμής, του άρθρου 632 § 1 του ΚΠολΔ, ώστε με την τελευταία να ζητείται και η ακύρωση της διαταγής πληρωμής, υπό την προϋπόθεση ότι υπάρχει προθεσμία και για την άσκηση της τελευταίας, εάν υφίσταται αρμοδιότητα και για τις δύο ανακοπές και αν αυτές υπάγονται στην ίδια διαδικασία (ΑΠ 337/2006, Εφ 547/2008 ΤΝΠ Νόμος).

II. Επειδή, κατά το άρθρο 2 παρ. 6 του ν. 2251/1994, οι γενικοί όροι συναλλαγών (ΓΟΣ), δηλαδή οι όροι, που έχουν διατυπωθεί εκ των προτέρων για απροσδιόριστο αριθμό μελλοντικών συμβάσεων, απαγορεύονται και είναι άκυροι, αν έχουν ως αποτέλεσμα τη διατάραξη της ισορροπίας των δικαιωμάτων και υποχρεώσεων των συμβαλλομένων μερών εις βάρος του καταναλωτή. Ο καταχρησικός χαρακτήρας τέτοιου γενικού όρου κρίνεται, αφού ληφθούν υπόψη η φύση των αγαθών ή υπηρεσιών, που αφορά η σύμβαση, το σύνολο των ειδικών συνθηκών κατά τη σύναψη της και όλες οι υπόλοιπες ρήτρες της σύμβασης ή άλλης σύμβασης, από την οποία εξαρτάται. Κατά την παρ. 7 του ίδιου πο πάνω άρθρου, καταχρησικοί ενδεικτικά είναι οι ΓΟΣ, που, μειαχύ άλλων, επιφυλάσσουν στον προμηθευτή το δικαίωμα μονομερούς λύσης ή τροποποίησης της σύμβασης χωρίς ορισμένο ειδικό και σπουδαίο λόγο, χωρίς σπουδαίο λόγο αφήνουν το τίμημα αόριστο και δεν επιτρέπουν τον προσδιορισμό του με κριτήρια ειδικά καθορισμένα στη σύμβαση και εύλογα για τον καταναλωτή, αναστρέφουν το βάρος απόδειξης σε βάρος του καταναλωτή ή περιορίζουν υπέρμετρα τα

αποδεικτικά του μέσα, επιβάλλουν στον καταναλωτή, σε περίπτωση μη εκπλήρωσης της παροχής του, υπέρμετρη οικονομική επιβάρυνση (ΑΠ 1401/1999 ΔΕΕ 2000.192). Οι γενικοί όροι που εμπίπτουν στις πιο πάνω αναφερόμενες ενδεικτικά περιπτώσεις θεωρούνται, άνευ ειδέρου, από το νόμο, ως καταχρηστικοί, χωρίς να χρειάζεται ως προς αυτούς και η συνδρομή των προϋποθέσεων της γενικής ρήτρας της παρ. 6 του άρθρου 2 του ν. 2251/1994. Κατά την έννοια των παραπάνω διατάξεων, οι οποίες ως προς τον έλεγχο των ΓΟΣ αποτελούν εξειδίκευση του γενικού κανόνα του άρθρου 281 ΑΚ, με τα αναφερόμενα σε αυτές κριτήρια, για την κρίση της ακυρότητας ή μη ως καταχρηστικών των όρων αυτών λαμβάνεται υπόψη, κατά κύριο λόγο, το συμφέρον του καταναλωτή, με συνεκτίμηση, όμως, της φύσης των αγαθών ή υπηρεσιών που αφορά η σχετική σύμβαση, καθός και του σκοπού της, πάντοτε δε στα πλαίσια της επίευξης σχεικής ιαορροπίας των δικαιωμάτων και υποχρεώσεων των συμβαλλόμενων μερών. Ως μέτρο ελέγχου της διαιτάροξης της ιαορροπίας αυτής χρησιμεύεται κάθε φορά το ενδοτικό δίκαιο, που ισχύει για τη συγκεκριμένη σύμβαση. Τα συμφέροντα, η διαιτάροξη της ιαορροπίας των οποίων εις βάρος του καταναλωτή μπορεί να χαρακτηρίσει έναν γενικό όρο άκυρο, ως καταχρηστικό, πρέπει να είναι ουσιώδη, η δε διαιτάροξη πρέπει να είναι ιδιαίτερα σημαντική, σύμφωνα με τις αρχές της καλής πιστης. Προς τούτο λαμβάνονται υπόψη τα συμφέροντα των συμβαλλόμενων στη συγκεκριμένη σύμβαση μερών και εξετάζεται ποιο είναι το συμφέρον του προμηθευτή για διαιτήρηση του όρου που ελέγχεται και ποιο είναι εκείνο του καταναλωτή για κατάργηση του. Δηλαδή ερευνάται ποιες συνέπειες θα έχει η διαιτήρηση ή κατάργηση του όρου για κάθε πλευρά, πώς θα μπορούσε κάθε μέρος να εμποδίσει την επέλευση του κινδύνου, που θέλει να αποτρέψει ο συγκεκριμένος γενικός όρος και πώς μπορεί, κάθε μέρος να προστατευθεί από τις συνέπειες της επέλευσης του κινδύνου με δικές του ενέργειες. Οι ΓΟΣ, τέλος, πρέπει, σύμφωνα με την αρχή της διαφάνειας, να παρουσιάζουν τα δικαιώματα και τις υποχρεώσεις των μερών κατά τρόπο ορισμένο, ορθό και σαφή (ΕφΛαρ 298/2008 ΕπικΕμπΔ 2008.1063, ΕφΑΘ 1558/2007 Ελληνη 48.902).

III. Από τον συνδυασμό των διατάξεων των άρθρων 623 και 624 ΚΠολΔ προκύπτει ότι μεταξύ των ουσιαστικών και διαδικαστικών προϋποθέσεων, με τη συνδρομή ή μη των οποίων μπορεί να ζητηθεί η έκδοση διαταγής πληρωμής, είναι, αφενός η ύπαρξη χρηματικής απαίτησης του αιτούντος από ορισμένη έννομη σχέση, αφετέρου η απαίτηση αυτή και το ποσό της να αποδεικνύονται άμεσα από δημόσιο ή ιδιωτικό έγγραφο. Εάν η απαίτηση ή το ποσό της δεν αποδεικνύονται εγγράφως ο δικαστής οφείλει, κατ' άρθρο 628 ΚΠολΔ, να μην εκδώσει διαταγή πληρωμής. Στην περίπτωση δε έκδοσης διαταγής πληρωμής, παρά την έλλειψη της διαδικαστικής αυτής προϋπόθεσης, τότε αυτή ακυρώνεται ωστερα από ανακοπή του οφειλέτη κατά τα άρθρα 632 και 633 ΚΠολΔ. Η ακύρωση της διαταγής πληρωμής για το λόγο αυτό απαγγέλλεται λόγω διαδικαστικού απαραδέκτου, ανεξαρτήτως της ύπαρξης και της δυνατότητας απόδειξης της απαίτησης με άλλα αποδεικτικά μέσα (Βλ. ΑΠ 933/2011 ΧρΙΔ 2012,198). Εξάλλου, το αντικείμενο της δίκης της ανακοπής κατά διαταγής πληρωμής συγκροτείται αποκλειστικά από τους λόγους που αφορούν στο έγκυρο ή μη της έκδοσης της διαταγής. Όταν ο λόγος της ανακοπής συνισταται ειδικότερα σε έλλειψη, κατά τον ανακόπτοντα, νόμιμης προϋπόθεσης για την έκδοση της διαταγής, δηλαδή ο λόγος της ανακοπής έχει αρνητικό χαρακτήρα, αρκεί για το ορισμένο αυτού να προκύπτει η κατά τον ανακόπτοντα ελλείπουσα νόμιμη προϋπόθεση της έκδοσης της διαταγής πληρωμής (βλ. ΑΠ Ολ 10/1997 Δ 29,179). Ειδικότερα, με την ανακοπή κατά της διαταγής πληρωμής, η οποία υπόκειται και στη ρύθμιση των άρθρων 583 επ. Κ.Πολ.Δ., προβάλλονται λόγοι είτε κατά του κύρους της διαταγής πληρωμής για έλλειψη διαδικαστικής προϋπόθεσης έκδοσής της, όπως συμβαίνει στην περίπτωση της μη έγγραφης απόδειξης της απαίτησης για την οποία εκδόθηκε, είτε κατά της ύπαρξης της απαίτησης. Στη δίκη της ανακοπής δεν επανεκδικάζεται η υπόθεση κάθολικά αλλά μόνο στο μέτρο των υποβαλλόμενων λόγων ανακοπής. Οι λόγοι αυτοί σε συνδυασμό με το αίτημα της ανακοπής προσδιορίζουν την έκταση της εκκρεμοδικίας που επέρχεται με την άσκησή της και αναγκαίως οριοθετούν το αντικείμενο της δίκης της ανακοπής. Αν ο

λόγος της ανακοπής είναι τυπικός όπως συμβαίνει με αυτόν της μη κατά τον ανακόπιοντα έγγραφης απόδειξης της απαίτησης για την οποία εκδόθηκε η ανακοπόμενη διαταγή πληρωμής και του ποσού αυτής τότε αντικείμενο της δίκης της ανακοπής και, κατά συνέπεια, της επ' αυτής δικαιοδοτικής κρίσης του δικαστηρίου δεν καθίσταται και το ζήτημα της ύπαρξης ή μη της απαίτησης για την οποία εκδόθηκε η διαταγή πληρωμής, αφού με μόνη τη διαπίστωση της βασιμότητας του τυπικού αυτού λόγου της ανακοπής γίνεται δεκτό το αίτημα αυτής και ακυρώνεται άνευ επέρου η διαταγή πληρωμής (ΟΔ.ΑΠ 43/2005, ΟΔ.Α.Π. 10/1997 ο.π., ΑΠ 2206/2009, ΑΠ 665/2006). Ακόμη, κατ' άρθρο 624 παρ. 1 ΚΠολΔ, η έκδοση διαταγής πληρωμής μπορεί να ζητηθεί μόνο αν η απαίτηση δεν εξαρτάται από αίρεση, προθεσμία, όρο ή αντιπαροχή και το ποσό των χρημάτων ή χρεογράφων που οφείλεται είναι ορισμένο. Από τη διάταξη αυτή, σε συνδυασμό με εκείνη του άρθρου 623 ιδίου κώδικα, συνάγεται, ότι για την έκδοση διαταγής πληρωμής προϋποτίθεται ότι η αξίωση είναι γεννημένη και βέβαιη. Το ενδεχόμενο προβολής ενστάσεων κατά της απαιτήσεως, είτε χειρησιακών (εφόσον τα σχετικά δικαιοκαλυτικά ή δικαιοφθόρα γεγονότα δεν προκύπτουν από τα υποβαλλόμενα στο δικαστή στοιχεία), είτε γνησίων, δεν αφορά την απαιτούμενη κατά την παράγραφο 1 του άνω άρθρου 624 βεβαιότητα της αξιώσεως και συνεπώς δεν αναιρεί τη δυνατότητα εκδόσεως διαταγής πληρωμής. Οι εν λόγω ενστάσεις στοιχειοθετούν, κατ' άρθρο 632 ΚΠολΔ, λόγους ανακοπής κατά της διαταγής πληρωμής. Συνεπώς, δεν έχει χαρακτήρα αίρεσης και για το λόγο αυτό δεν εμποδίζει την έκδοση διαταγής πληρωμής οποιαδήποτε ένσταση που μπορεί να επικαλεσθεί ο οφειλέτης (ΑΠ 933/2011, ΑΠ 911/2005 τ.ν.π. ΝΟΜΟΣ). Το αυτό δειχνύει και ως προς τον ισχυρισμό περί ανυπαρξίας εγγράφου αποδείξεως της απαιτήσεως, επειδή αυτή προέκυπτε μόνο από το απόσπασμα των εμπορικών βιβλίων της τράπεζας, το οποίο, δεν συνιστά έγγραφο κατά την έννοια των άρθρων 444 παρ. 1 και 448 παρ. 1 ΚΠολΔ, διότι δεν προβλέπεται ως αποδεικτικό μέσον από τις εν λόγω ~~πατάξεις~~ ούτε από κάποια άλλη, πλην όμως είναι έγκυρη η σχετική δικονομικού χαρακτήρα συμφωνία, ότι η απαίτηση θα αποδεικνύεται πλήρως με

έτοιο απόσπασμα. Αν δεν υπάρχει τέτοια δικονομική σύμβαση και εάν δεν υπάρχει και συμφωνία λειτουργίας ανοικτού λογαριασμού τα αποσπάσματα αυτά στερούνται αποδεικτικής δύναμης. (ΕφΑΘ 5956/2012, ΝΟΜΟΣ).

IV. Τέλος, το (τυπικό) Σύνταγμα, ως θεμελιώδης νόμος του Κράτους, όχι μόνο βρίσκεται συην κορυφή της πυραμιδικής ιεραρχίας των πιγών του εσωτερικού δικαίου, αλλά και αξιώνει να αποτελέσει το θεμέλιο συνολικά της εθνικής έννομης τάξης. Στην πράξη ωστόσο η σκέση του Συντάγματος με την όλη έννομη τάξη προσδιορίζεται όχι μόνο από την ιεραρχική του θέση, αλλά και από την ύπαρξη (ή μη) αποτελεσματικών εγγυήσεων τήρησης του. Επίσης, το Σύνταγμα προβλέπει ρητά ή πάντως υπονοεί μια σειρά θεσμών και διαδικασιών που αποσκοπούν να διασφαλίσουν τόσο το σεβασμό προς τις διατάξεις του υπό ομαλές συνθήκες όσο και την επιβίωση του σε έκτακτες περιστάσεις. Πρόκειται κυρίως για τον έλεγχο της συνταγματικότητας των νόμων, τη σύμφωνη με το Σύνταγμα ερμηνεία τους και την άμεση εφαρμογή του Συντάγματος. Έτοι, ο δικαιοσυνικός έλεγχος της συνταγματικότητας των νόμων αποτελεί, υπό συνθήκες πολιτειακής ομαλότητας, τη σπουδαιότερη ειδική εγγύηση τήρησης του Συντάγματος, καθιερώθηκε στην Ελλάδα νομολογιακά από το 19^ο αιώνα και ήδη βρίσκει ρητή κατοχύρωση κυρίως στο άρθρο 93 παρ. 4 του Συντάγματος. Συην ελληνική έννομη τάξη όμως δεν προβλέπεται η δυνατότητα ευθείας προσβολής ενός τυπικού νόμου με τον ισχυρισμό ότι είναι αντισυνταγματικός και ακύρωσης του από ένα ειδικό (συνταγματικό) δικαστήριο για το λόγο αυτό. Σύμφωνα με το άρθρο 93 παρ. 4 του Συντάγματος αρμοδιότητα ελέγχου διαθέτουν γενικά «τα δικαστήρια», άρα όλα τα δικαστήρια, κάθε βαθμού και δικαιοδοσίας. Με άλλα λόγια ο έλεγχος είναι καταρχήν διάχυτος, αφού η σκετική αρμοδιότητα «διαχέτεται» σε όλα τα ελληνικά δικαστήρια, ενώ αλληλένδετος με τον διάχυτο είναι και ο παρεμπίπτων χαρακτήρος του ελέγχου, διότι όταν αρμόδια καθίστανται όλα τα δικαστήρια, στο πλαίσιο εννοείται της άσκησης των προβλεπομένων από το Σύνταγμα και τους νόμους δικαιοδοτικών καθηκόντων τους, η εκφορά της δικαιοκής κρίσης για την αντισυνταγματικότητα δεν μπορεί παρά να γίνει

παρεμπιπόντως, με την ευκαιρία δηλαδή της κρίσης για την κύρια υπόθεση που απασχολεί το δικαστήριο. Έτσι, συνεπεία του διάχυτου και παρεμπίποντος χαρακτήρα του δικαστικού ελέγχου της συνταγματικότητας των νόμων στη χώρα μας είναι ότι ο έλεγχος είναι συγκεκριμένος, αφορά δηλαδή μόνο στη διάταξη νόμου που είναι κρίσιμη για την επίλυση της εκάστοτε ένδικης διαφοράς και διεξάγεται ενόψει των πραγματικών περιστατικών της τελευταίας (Κ. Χρυσόγονος, Συνταγματικό Δίκαιο, εκδ. Σάκκουλα, 2003, σελ. 134-137).

Οι ανακόπτοντες με την κρινομένη ανακοπή τους και για τους λόγους που ειδικότερα αναφέρουν σε αυτήν, ζητούν: α) την ακύρωση της υπ' αριθμόν 54/2013 διαταγής πληρωμής της Δικαστή αυτού του Δικαστηρίου και της από 25-6-2013 επιταγής προς πληρωμή, που είναι γραμμένη κάτω από αντίγραφο του πρώτου εκτελεστού απογράφου της ως άνω διαταγής πληρωμής, που εκδόθηκε σε βάρος τους για απαίτηση της καθ' ής από σύμβαση ανοιχτού (αλληλόχρεου) λογαριασμού, ύψους 259.935,10 €, πλέον τόκων και λοιπών εξόδων, β) να απαγγελθεί η ακύρωση της ως άνω διαταγής πληρωμής λόγω διαδικαστικού απαραδέκτου, γ) να κριθεί αντίθετη προς το Σύνταγμα η διάταξη του άρθρου 2 του Ν. 4055/2012 και δ) να καταδικασθεί η καθ' ής η ανακοπή στα δικαστικά τους έξοδα.

Η ανακοπή αυτή, κατά το μέρος με το οποίο ζητείται η ακύρωση της υπ' αριθμόν 54/2013 διαταγής πληρωμής της Δικαστού του Μονομελούς Πρωτοδικείου Γρεβενών, αποτελεί ανακοπή κατά της διαταγής πληρωμής, στηριζόμενη στο άρθρο 632 ΚΠολΔ, κατά το μέρος δε με το οποίο ζητείται η ακύρωση της από 25-6-2013 επιταγής προς πληρωμή, αποτελεί ανακοπή κατά της εκτέλεσης, στηριζόμενη στο άρθρο 933 ΚΠολΔ. Οι δύο ανακοπές, σύμφωνα με όσα διαλαμβάνονται στην προηγθείσα μείζονα σκέψη, υπό στοιχείο (Ι), παραδεκτά σωρεύονται στο ίδιο δικόγραφο, καθόσον υπάγονται στην υλική αρμοδιότητα του ίδιου δικαστηρίου και υπάγονται στο ίδιο είδος διαδικασίας, εν προκειμένω την τακτική διαδικασία, δεδομένου ότι και η ανακοπή του άρθρου 933 εκδικάζεται σύμφωνα με τη διαδικασία που ακολουθείται για τη

διάγνωση της αξιωσης, προς ικανοποίηση της οποίας εποπεύδεται εκτέλεση και επομένως, εφόσον στην προκειμένη περίπτωση ο εκτελεστός τίτλος είναι διαταγή πληρωμής και για την εκδίκαση της ανακοπής του άρθρου 933 ΚΠολΔ τηρούνται οι κανόνες της διαδικασίας, κατά την οποία δικάζεται η εναντίον της διαταγής ανακοπή (ΑΠ 1630/1983 ΝοΒ 32.1367, ΕφΑΘ 131/2008, ΕφΑΘ 5326/2007 δημ. ΝΟΜΟΣ Εφθεο 3208/1998 Αρι. 1989, 985). Σε κάθε περίπτωση, η σύγχρονη εκδίκαση τους δεν επιφέρει, κατά την κρίση του Δικαστηρίου, σύγχυση (ΕφΑΘ 5131/2004, ΕφΑΘ 4711/2002, ΕφΑΘ 2497/1998 δημ. ΝΟΜΟΣ). Περαιτέρω, οι σφρευόμενες ως άνω ανακοπές αρμόδια καθ' ύλην και κατά τόπο φέρονται για συζήτηση στο δικαστήριο αυτό (άρθρα 14 παρ. 2, 632, 933 583 και 585 ΚΠολΔ), έχουν ασκηθεί παραδεκτά και εμπρόθεσμα (άρθρα 632 και 934 § 1 εδ. α' ΚΠολΔ), εφόσον η ανακοπή κατά της διαταγής πληρωμής κατατέθηκε στη Γραμματεία αυτού του Δικαστηρίου την 15-7-2013 και κοινοποιήθηκε στην καθ' ἄς η ανακοπή και ειδικότερα στον πληρεξούσιο δικηγόρο που υπέγραψε την αίτηση για την έκδοση της διαταγής πληρωμής, κατ' άρθρο 632 § 1 εδ. β' Κ.Πολ.Δ., την 16-7-2013 (βλ. την υπ' αριθμόν 3691 Δ'/16-7-2013 έκθεση επίδοσης της Δικαστικής Επιμελήτριας της περιφέρειας του Πρωτοδικείου Γρεβενών Δάφνης Νιέλλα), ενώ η ανακοπόμενη διαταγή πληρωμής κοινοποιήθηκε στην Πέμπτη των ανακοπόντων την 3-7-2013, στους δε λοιπούς την 4-7-2013 (βλ. τις υπ' αριθμούς 3594 Δ'/3-7-2013, 3595Δ', 3596Δ', 3597Δ', 3598Δ' και 3599Δ'/4-7-2013 εκθέσεις επιδόσεως της αυτής ως άνω δικαστικής επιμελήτριας), οι δε λόγοι της ανακοπής κατά της εκτέλεσης αφορούν την επιταγή προς πληρωμή και επομένως κατ' άρθρο 934 περ. α ΚΠολΔ, αφορούν την προδικασία της αναγκαστικής εκτέλεσης και έπρεπε να ασκηθούν μέσα σε δεκαπέντε ημέρες, αφότου γίνει η πρώτη μετά την επιταγή πρόξη εκτέλεσης, που στην προκειμένη περίπτωση δεν προκύπτει ότι έχει γίνει. Επομένως, είναι τυπικά δεκτές και νόμιμες, ερειδόμενες στις προαναφερθείσες διαιάξεις και σε φυτές των άρθρων 173 επ., τίλην του αιτήματος περί απαγγελίας της ακυρώσεως της προσβαλλομένης διαταγής πληρωμής λόγω διαδικαστικού απαραδέκτου,

το οποίο πυγχάνει απορριπτέο ως μη νόμιμο, κατά τα διαλαμβανόμενα ανωτέρω στο σκεπτικό, υπό στοιχείο (III) και πλην του αιτήματος περί κηρύξεως αντισυνταγματικής της διάταξης του άρθρου 2 του Ν. 4055/2012, το οποίο πρέπει να απορριφθεί ως μη νόμιμο, διότι δεν αφορά διάταξη νόμου που είναι κρίσιμη για την επίλυση της προκειμένης ένδικης διαφοράς, όπως αναλύεται ανωτέρω στο σκεπτικό υπό στοιχείο (IV). Πρέπει ακολούθως, κατά το μέρος που έγιναν δεκτές ως νόμιμες, να ερευνηθεί περαιτέρω η νομική και ουσιαστική βασιμότητα των λόγων τους.

V. Σύμφωνα με το άρθρο 1 § 4 α' του ν. 2251/1994, καταναλωτής είναι κάθε φυσικό ή νομικό πρόσωπο ή ενώσεις προσώπων χωρίς νομική προσωπικότητα για το οποίο προορίζονται τα προϊόντα ή οι υπηρεσίες που προσφέρονται στην αγορά και το οποίο κάνει χρήση μέτοιων προϊόντων ή υπηρεσιών, εφόσον αποτελεί τον τελικό αποδέκτη τους. Καταναλωτής είναι και : αα) κάθε αποδέκτης διαφημιστικού μηνύματος και ββ) κάθε φυσικό ή νομικό πρόσωπο που εγγυάται υπέρ του καταναλωτή, εφόσον δεν ενεργεί στο πλαίσιο της επαγγελματικής ή επιχειρηματικής δραστηριότητάς του. Αναγκαίες προϋποθέσεις, προκειμένου να θεωρηθεί ως καταναλωτής το πρόσωπο που επιζητεί την προστασία του νόμου, είναι να πρόκειται για προϊόντα ή υπηρεσίες που προσφέρονται στην αγορά και ο προμηθευόμενος τα προϊόντα ή τις υπηρεσίες να είναι ο τελικός αποδέκτης τους. Καταναλωτής άλλωστε θεωρείται ο τελικός οικονομικός αποδέκτης των ανωτέρω προϊόντων και υπηρεσιών που προσφέρονται στην αγορά, ανεξαρτήτως αν αυτά (υπηρεσίες ή προϊόντα) προορίζονται για προσωπική ή επαγγελματική χρήση και δεν αποβλέπουν στην ικανοποίηση μη επαγγελματικών αναγκών, όπως απαιτούσε το προηγούμενο δίκαιο (άρθρο 2 § 1 του ν. 1961/1991). Επομένως, οι διατάξεις του άρθρου 2 του ν. 2251/1994 εφαρμόζονται ευθέως ή κατ' αναλογία κατά τον έλεγχο των τραπεζικών ΓΟΣ και μάλιστα ανεξάρτητα από το εάν ο πελάτης συναλλάσσεται με την Τράπεζα στο πλαίσιο της επαγγελματικής ή και της εμπορικής του ιδιότητας, αρκεί να χαρακτηρίζεται η συγκεκριμένη συναλλαγή από ανισομέρεια σε βάρος της διαπραγματευτικής δύναμης του πελάτη της

Τράπεζας (ΕφΠειρ 72/ 2011 ΔΕΕ 2011. 701, ΕφΑΘ 730/2005 ΕΕμπΔ 2005. 741, οι οποίες έκριναν ότι καταναλωτής είναι ο τελικός αποδέκτης υπηρεσιών-προϊόντων Τράπεζας, αδιαφόρως αν αυτά προορίζονται για προσωπική ή επαγγελματική χρήση, παρέβαλε ΑΠ 1343/2012 Νόμος, ΑΠ 733/2011 ΕΕμπΔ 2011. 819, ΑΠ 16/2009 Νόμος, ΑΠ 989/2004 ΕΕμπΔ 2005. 517, ΕφΛάρ 133/2010 ΕΕμπΔ 2011. 145, Εφθεσ/κης 1215/2008 ΕΕμπΔ 2008. 1154, οι οποίες έκριναν ότι υπάγονται στο ν. 2251/1994 οι ζημιές σε περιουσιακά αγαθά που προορίζονται για επαγγελματική χρήση, αντίθετα ΑΠ 1738/2009 ΕφΑΔ 2010. 439, ΕφΑΘ 3670/2012 ΔΕΕ 2012. 1039, ΕφΑΘ 1159/2012 ΔΕΕ 2012. 676, Εφ Λάρ 806/2010 ΕΕμπΔ 2011. 461, Εφθεσ/κης 1429/2009 ΕΕμπΔ 2009. 1010, Εφ Θεσ/κης 317/2009 ΔΕΕ 2009. 819, ΠΠΑΘ 7169/2010 ΝοΒ 2011. 351, ΠΠΙωανν 206/ 2010 ΕΕμπΔ 2011. 430, κατά τις οποίες μόνον οι συμβάσεις που συνάπτονται για την κάλυψη ίδιων καταναλωτικών αναγκών ενός ατόμου σε ιδιωτικό επίπεδο εμπίπτουν στις διατάξεις που προστατεύουν τον καταναλωτή ως θεωρούμενο οικονομικώς ασθενέστερο μέρος, ενώ εδώ πρέπει να σημειωθεί ότι η ΑΠ 1332/2012 Νόμος παρέπεμψε στην τακτική Ολομέλεια του Αρειου Πάγου τα εξής νομικά ζητήματα : α) αν οι δανειολήπτες, οι οποίοι συμβλήθηκαν με σκοπό την εξυπηρέτηση επαγγελματικών ή επιχειρηματικών τους δραστηριοτήτων, έχουν την ιδιότητα των καταναλωτών και β) αν τα πρόσωπα που εγγυήθηκαν και ιδίως τα πρόσωπα που εγγυήθηκαν ως αυτοφειλέτες (παρατηθέντες των οικείων ενοτάσσεων) υπέρ τέτοιων δανειοληπτών, όταν τα ίδια δεν ενεργούν στο πλαίσιο επαγγελματικής ή επιχειρηματικής δραστηριότητάς τους, έχουν αυτή την ιδιότητα, απόφαση δε επ' αυτής δεν έχει ακόμα εκδοθεί). Η προστασία του καταναλωτή του ν. 2251/1994 επεκτείνεται και στον εγγυητή είτε όταν η κύρια οφειλή υπάγεται στο πεδίο εφαρμογής του νόμου αυτού είτε όταν ο εγγυητής θεωρείται τελικός αποδέκτης παρέχοντας εγγύηση στα πλαίσια μη επαγγελματικής του δραστηριότητας για εξυπηρέτηση όχι δικών του συμφερόντων, αλλά για την εξασφάλιση της οφειλής εμπόρου (ΕφΠειρ 52/2011 Αριθμ. 2012. 1711). Καταναλωτής θεωρείται και ο εγγυητής σε σύμβαση με την οποία

χορηγείται πιστωση σε έμπορο από Τράπεζα για να καλύψει τις χρηματικές ανάγκες του ως τελικός αποδέκτης υπηρεσιών για να τις καταναλώσει και όχι να τις προσφέρει περαιτέρω με αντάλλαγμα και όταν συνάπτει συναλλαγές που είναι βοηθητικές για τη συγκεκριμένη εμπορική του δραστηριότητα (Εφθεο/κης 459/2011 ΕΕμπΔ 2011. 535, Εφθεο/κης 2788/2009 ΕΕμπΔ 2010. 196). Άλλωστε, ο έλεγχος που επιβάλλει ο νόμος 2251/ 1994 έχει σκοπό την προστασία του καταναλωτή, ως τέτοιου νοούμενου όχι μόνο του πελάτη της Τράπεζας, ο οποίος είναι ο πιστολήπητς, αλλά και του εγγυητή του, ο οποίος δεν είναι πελάτης και συνεπώς αποδέκτης των υπηρεσιών της Τράπεζας, διότι, ενώφει της φύσης της εγγύησης ως παρεπόμενης της πιστωσης σύμβασης και της άρνησης των Τραπέζων να καταρτίσουν τη σύμβαση παροχής πιστωσης αν η εγγύηση δεν προσλάβει το περιεχόμενο που αυτές προτείνουν, καθίσταται αντιφατικό να μην έχει και ο εγγυητής την ιδιότητα του καταναλωτή (ΕφΑΘ 5253/2003 ΕΕμπΔ 2003. 643, ΠΠΘεο/κης 31919/2007 Αριεν 2008. 244).

VI. Επειδή, κατά το άρθρο 2 παρ. 6 του ν. 2251/1994, οι γενικοί όροι συναλλαγών (ΓΟΣ), δηλαδή οι όροι, που έχουν διατυπωθεί εκ των προτέρων για απροσδιόριστο αριθμό μελλοντικών συμβάσεων, απαγορεύονται και είναι άκυροι, αν έχουν ως αποτέλεσμα τη διατάραξη της ισορροπίας των δικαιωμάτων και υποχρεώσεων των συμβαλλομένων μερών εις βάρος του καταναλωτή. Ο καταχρηστικός χαρακτήρας τέτοιου γενικού όρου κρίνεται, αφού ληφθούν υπόψη η φύση των αγαθών ή υπηρεσιών, που αφορά η σύμβαση, το σύνολο των ειδικών συνθηκών κατά τη σύναψη της και όλες οι υπόλοιπες ρήτρες της σύμβασης ή άλλης σύμβασης, από την οποία εξαρτάται. Κατά την παρ. 7 του ίδιου παρα πάνω άρθρου, καταχρηστικοί ενδεικτικά είναι οι ΓΟΣ, που, μεταξύ άλλων, επιφυλάσσουν στον προμηθευτή το δικαίωμα μονομερούς λύσης ή τροποποίησης της σύμβασης χωρίς ορισμένο ειδικό και σπουδαιό λόγο, χωρίς σπουδαιό λόγο αφήνουν το τίμημα αόριστο και δεν επιτρέπουν τον προσδιορισμό του με κριτήρια ειδικά καθορισμένα στη σύμβαση και εύλογα για τον καταναλωτή, αναστρέφουν το βάρος απόδειξης σε βάρος του καταναλωτή ή περιορίζουν υπέρμετρα τα

αποδεικτικά του μέσα, επιβάλλουν στον καταναλωτή, σε περίπτωση μη εκπλήρωσης της παροχής του, υπέρμετρη οικονομική επιβάρυνση (ΑΠ 1401/1999 ΔΕΕ 2000.192). Οι γενικοί όροι που εμπίπτουν στις πιο πάνω αναφερόμενες ενδεικτικά περιπτώσεις θεωρούνται, άνευ ετέρου, από το νόμο, ως καταχρηστικοί, χωρίς να χρειάζεται ως προς αυτούς και η συνδρομή των προϋποθέσεων της γενικής ρήτρας της παρ. 6 του άρθρου 2 του ν. 2251/1994. Κατά την έννοια των παραπάνω διατάξεων, οι οποίες ως προς τον έλεγχο των ΓΟΣ αποτελούν εξειδίκευση του γενικού κανόνα του άρθρου 281 ΑΚ, με τα αναφερόμενα σε αυτές κριτήρια, για την κρίση της ακυρότητας ή μη ως καταχρηστικών των όρων αυτών λαμβάνεται υπόψη, κατά κύριο λόγο, το συμφέρον του καταναλωτή, με συνεκτίμηση, όμως, της φύσης των αγαθών ή υπηρεσιών που αφορά η σχετική σύμβαση, καθώς και του σκοπού της, πάντοτε δε στα πλαίσια της επίμενης σχετικής ισορροπίας των δικαιωμάτων και υποχρεώσεων των συμβαλλόμενων μερών. Ως μέτρο ελέγχου της διατάραξης της ισορροπίας αυτής χρησιμεύεται κάθε φορά το ενδοτικό δίκαιο, που ισχύει για τη συγκεκριμένη σύμβαση. Τα συμφέροντα, η διατάραξη της ισορροπίας των οποίων εις βάρος του καταναλωτή μπορεί να χαρακτηρίσει έναν γενικό όρο άκυρο, ως καταχρηστικό, πρέπει να είναι ουσιώδη, η δε διατάραξη πρέπει να είναι ιδιαίτερα σημαντική, σύμφωνα με τις αρχές της καλής πιστής. Προς τούτο λαμβάνονται υπόψη τα συμφέροντα των συμβαλλόμενων στη συγκεκριμένη σύμβαση μερών και εξειδίκευται ποιο είναι το συμφέρον του προμηθευτή για διατήρηση του όρου που ελέγχεται και ποιο είναι εκείνο του καταναλωτή για κατάργηση του. Δηλαδή ερευνάται ποιες συνέπειες θα έχει η διατήρηση ή κατάργηση του όρου για κάθε πλευρά, πώς θα μπορούσε κάθε μέρος να εμποδίσει την επέλευση του κινδύνου, που θέλει να αποτρέψει ο συγκεκριμένος γενικός όρος και πώς μπορεί, κάθε μέρος να προστατευθεί από τις συνέπειες της επέλευσης του κινδύνου με δικές του ενέργειες. Οι ΓΟΣ, τέλος, πρέπει, σύμφωνα με την αρχή της διαφάνειας, να παρουσιάζουν τα δικαιώματα και τις υποχρεώσεις των μερών κατά τρόπο ορισμένο, ορθό και σαφή (ΕφΛαρ 298/2008 ΕποκΕμπΔ 2008.1063, ΕφΑΘ 1558/2007 Ελληνη 48.902).

VII. Εξάλλου, ο υπολογισμός του τόκου με βάση το έτος 360 ημερών προσκρούει, στην αρχή της διαφάνειας, που επιτάσσει το άρθρο 2 παρ. 6 του ν. 2251/1994, διότι οι γενικοί όροι συναλλαγών (ΓΟΣ) των συμβάσεων πρέπει να είναι διατυπωμένοι κατά τρόπο ορισμένο, ορθό και σαφή, ώστε ο απρόσεκτος ως προς την εντημέρωση του, αλλά διαθέτοντας τη μέση αντίληψη, κατά το σχηματισμό της δικαιοπρακτικής του απόφασης καταναλωτής, να γνωρίζει τις συμβατικές δεσμεύσεις που ν' αναλαμβάνει, ιδίως όσον αφορά τη σχέση παροχής και αντιπαροχής. Με το να υπολογίζεται το επιτόκιο σε 360 ημέρες ο καταναλωτής δεν πληροφορείται το πραγματικό γνήσιο επιτόκιο, όπως αυτό θα έπρεπε να προσδιορίζεται, σύμφωνα με τη διάταξη του άρθρου 243 παρ. 3 Α.Κ. Όταν η τράπεζα διασπά εντελώς τεχνητά και κατ' αποκλεισμό των δικαιολογημένων προσδοκιών του καταναλωτή, το χρονικό διάστημα (έτος) στο οποίο όφειλε να αναφέρεται το επιτόκιο, δημιουργεί μια πρόσθετη επιβάρυνση του καταναλωτή - δανειολήπτη, ο οποίος πλέον (όταν το επιτόκιο μιας ημέρας προσδιορίζεται με βάση το έτος 360 ημέρες) για κάθε ημέρα επιβαρύνεται με κατά 1,3889% περισσότερους τόκους. Άλλωστε, το έτος των 365 ημερών ισχύει και εφαρμόζεται σήμερα κατ' επιταγή της Κοινοτικής Οδηγίας 98/7/EK, που ενσωματώθηκε στο εθνικό μας δίκαιο με την KYA 21-178/13.2.2001 (ΦΕΚ Β' 255/8.3.2001) στην καταναλωτική πίστη, με τη στενή έννοια, ρύθμιση που δείχνει τη σημασία που απονέμει και ο κοινοτικός νομοθέτης για τον κατ' αυτόν τον τρόπο, ακριβή προσδιορισμό του επιτοκίου (ΑΠ 430/2005 ΕΛΔηνη 46.802, ΕφΔαμ 124/2007 Αρι 2009.1190, ΕφΔΘ 776/2006 ΕΛΔηνη 2006.1499, ΠολΠρΖακυνθ 2/2012 Νόμος, ΠολΠρΒολ 184/2009 ΕΤραΞΧρ 2009.540).

VIII. Περαιτέρω όσον αφορά τον συνυπολογισμό της εισφοράς του Ν. 128/1975 στον καθορισμό του επιτοκίου, που σαν συνακόλουθη συνέπεια είχε την αύξηση του κατά 0,60% και την μετακύλιση αυτής από την καθ' ης (τράπεζα) στον ανακόπτοντα (πιστούχο), στο βαθμό που το ποσοστό αυτής είχε προσδιοριστεί στη σύμβαση και είχε γίνει αναφορά για τη χρέωση της, σημειώνεται ότι τούτο δεν αντίκειται στο άρθρο 1 παρ 3 του Ν 128/1975 ούτε σε άλλον απαγορευτικό κανόνα

δικαίου (ΑΠ 430/2005 Ελληνη 2005/802, ΕφΑΘ 1558/2007 ΕΛΔ 2007/902). Δεν είναι όμως νόμιμος και ο ανατοκιομός του σχετικού ποσού της εισφοράς αυτής και τούτο γιατί, τόσο κατά το προϊσχύον (βλ. άρθρο 8 περ. 6 Ν 1083/1980 και υπ' αριθμ. 289/1980 απόφαση της νομιμοποιητής επιτροπής) όσο και κατά το υφιστάμενο νομοθετικό καθεστώς (άρθρο 12 Ν 2601/1998, άρθρο 30 Ν 2783/2000, άρθρο 47 Ν 2783/2000, άρθρο 42 Ν 2912/2001 και άρθρο 39 Ν 3259/2004), ανατοκιομός επιτρέπεται μόνον επί των καθυστερούμενων τόκων και όχι των φόρων, εισφορών ή άλλων προμηθειών, ενώ κάθε αντίθετη σύμβαση είναι αντιθετή στις παραπάνω διατάξεις και ελέγχεται κατά τις διατάξεις του άρθρου 174, 178, 179 του ΑΚ (ΑΠ 1782/2002 ΕΛΔ 2002/1430, ΕφΔαμ 124/2007 Αρρι 2009/1190).

Στην προκειμένη περίπτωση οι ανακόπτοντες με τον δεύτερο λόγο της ανακοπής βάλλουν κατά της υπ' αριθμόν 54/2013 Διαταγής Πληρωμής της Δικαστή του Μονομελούς Πρωτοδικείου Γρεβενών και συνακόλουθα και της παραπόδας αυτής εκδοθείσας από 25-6-2013 διαταγής προς πληρωμή, ισχυριζόμενοι ότι αυτή (διαταγή πληρωμής) εκδόθηκε βάσει σύμβασης ανοικτού (αλληλόχρεου) λογαριασμού, ο οποίος περιέχει Γενικούς Όρους Συναλλαγών (ΓΟΣ) οι οποίοι είναι καταχρηστικοί, προσκρούοντες στις διατάξεις του Ν 2251/1994 «περί προστασίας του καταναλωτή», οι οποίες εφαρμόζονται και στην επίδικη σύμβαση και συνεπεία των οποίων δεν είναι εκκαθαρισμένη η απαίτηση της καθ' ής. Ο λόγος αυτός είναι παραδεκτός δεδομένου ότι, σύμφωνα και με τα διαλαμβανόμενα ανωτέρω στο σκεπτικό υπό στοιχείο (IV), άπαντες οι ανακόπτοντες έχουν την ιδιότητα του καταναλωτή, απορριπτομένων των περί του ανιψήστου ισχυρισμών της καθ' ής, οι δε διατάξεις του νόμου 2251/1994 εφαρμόζονται και στις τραπεζικές συμβάσεις (βλ. και ΑΠ 1332/2012 τ.ν.π. ΝΟΜΟΣ, ΕφΠειρ 72/2011 ΔΕΕ 2011, 701, ΕφΑΘ 730/2005 ΕΕμπΔ 2005, 741, ΠΠρΧαλκ 83/2013 τ.ν.π. ΝΟΜΟΣ), είναι δε περαιτέρω και νόμιμος, ερειδόμενος στις διατάξεις των άρθρων 2 §§ 6 και 7 του Ν. 2251/1994 και 281 Α.Κ.. Πρέπει επομένως να εξετασθεί και ως προς την ουσιαστική του βασιμότητα.

Από τα έγγραφα που οι διάδικοι προσκομίζουν μετ' επικλήσεως, αποδείχθηκαν, κατά την κρίση του Δικαστηρίου, τα ακόλουθα πραγματικά περιστατικά: Μειαξύ της καθ' ἡς η ανακοπή και της πρώτης των ανακοπώντων συνήψθη εγγράφως στα Γρεβενά η υπ' αριθμόν 3317012993/24-12-2010 σύμβαση παροχής πιστώσεως με ανουστό (αλληλόχρεο) λογαριασμό μέχρι του ποσού των 350.000 €. Την σύμβαση αυτή υπέγραψαν και οι λοιποί ανακόποντες ως εγγυητές υπέρ της πρωτοφειλέπιδος (πρώτης ανακόπουσας), προς εξυπηρέτηση δε της συμβάσεως τηρήθηκαν: α) ο υπ' αριθμόν 331/772605-8 λογαριασμός ενήμερων χορηγήσεων, β) ο υπ' αριθμόν 854/115420-62 λογαριασμός εξόδων και γ) ο υπ' αριθμόν 331/921007-5 λογαριασμός οριστικής καθυστέρησης. Περαιτέρω αποδεικνύεται ότι η επίδικη σύμβαση περιελάμβανε προδιατυπωμένους όρους, προορισμένους για απροσδιόριστο αριθμό συμβάσεως (ΓΟΣ), μειαξύ των οποίων και: α) όρο για την κεφαλαιοποίηση και τον ανατοκισμό της εισφοράς του ν. 128/1975 (όρος 4.4 εδ. α'), β) όρο για τον υπολογισμό του τόκου με βάση έτος 360 ημερών (όρος 4.2), καθώς και γ) όρο για την αναγνώριση, πλήρους αποδεικτικής δύναμης στα αποσπάσματα των βιβλίων της τράπεζας (όρος 5.4). Εκ των όρων αυτών οι υπό στοιχεία (α) και (β) είναι καταχρηστικοί και οις εκ τούτου ἀκυροί, σύμφωνα και με τα διαλαμβανόμενα ανωτέρω στο σκεπτικό, υπό τα κεφάλαια VII και VIII αντίστοιχα. Ως προς τον υπό στοιχείο (γ) όρο, συνακόλουθα και συμπληρωματικά προς όσα ισχύουν για τους υπό στοιχεία (α) και (β) όρους, σημειώνονται τα κάτωθι: Η ακυρότητα των επιμέρους ποσών, εκ των υπό στοιχεία (α) και (β) όρων, επηρεάζει την αποδεικτικότητα με έγγραφα του συνόλου της απαιτήσεως, αφού στον προσκομιζόμενο λογαριασμό, δεν είναι δυνατός, λόγω του είδους της εγγραφής, ο διακωρισμός των επιμέρους ποσών. Ειδικότερα, το ύψος των παρανόμων αυτών χρεώσεων, στην συγκεκριμένη περίπτωση, δεν μπορεί να προσδιορισθεί από τους πηρούμενους ελλιπώς λογαριασμούς και εγγραφές από την καθ' ἡς στο απόσπασμα με βάση το~~το~~ οποίο εκδόθηκε η ανακοπόμενη διαταγή πληρωμής, με αποτέλεσμα στην προκειμένη περίπτωση να καθίσπαιται η απάίτηση ανεκκαθάρισμη κατ' άρθρο 624 του

ΚΠΙΟΛΔ (χωρίς όμως αυτό να συνιστά διαδικαστικό απαράδεκτο για την έκδοση διαταγής πληρωμής, κατά τα διαλαμβανόμενα στο σκεπτικό της παρούσας υπό στοιχείο III), λαμβανομένου υπ' όψιν ότι αφενός υπάρχει αμφιβολία για το ύψος της απαίτησης της καθ' ης, αφετέρου δε και επιπρόθετα διαπιστώνεται ότι οι ανακόπιοντες εμποδίζονται με βάση αποκλειστικά τα στοιχεία του φακέλου [δεδομένου ότι οποιαδήποτε άλλη συμπλήρωση από προσκόμιο εγγράφων εκτός φακέλου, ήτοι εγγράφων, που δεν χρησιμοποιήθηκαν από τον αιτούντα για την έκδοση της διαταγής πληρωμής δεν επιτρέπεται (βλ. επί του άρθρου 916 Μπρίνια σελ. 210. Ράμμου - Glasson τόμος Ε παρ 1008α σελ 72, Φραγκίστα Μητσόπουλου ΝοΒ 20/441 επ, Οικονομόπουλου Δίκη 3/413)] να προβάλλουν με πληρότητα λόγους μείωσης της απαίτησης για μερική ακύρωση της διαταγής πληρωμής. Συγκεκριμένα, όρος 5.4 της επιδίκου συμβάσεως ορίζει: «Συμφωνείται ρητά και αναγνωρίζεται από τον πιστούχο και τον εγγυητή, ότι τα εκδιδόμενα από την τράπεζα αντίγραφα ή αποσπάσματα από τα βιβλία της, που εμφανίζουν την κίνηση του λογαριασμού της πιστώσεως από το άνοιγμά του ή από οποιαδήποτε αναγνώριση του υπολοίπου από τον πιστούχο, μέχρι το οριστικό κλείσιμό του, καθώς και του λογαριασμού καθυστερήσεων, στο οποίο θα μεταφερθεί το κατάλοιπο του λογαριασμού της πιστώσεως μετά το οριστικό κλείσιμό του, αποτελούν πλήρη απόδειξη των απαιτήσεων της τράπεζας». Από την συνδυασμένη ερμηνεία του παραπάνω όρου (όρος 5.4), όπως αυτός διατυπώνεται στην συγκεκριμένη σύμβαση, σύμφωνα με τις διατάξεις των άρθρων 200 και 173 του ΑΚ, κατά τις οποίες οι συμβάσεις ερμηνεύονται, όπως απαιτεί η καλή πίστη αφού ληφθούν υπόψη και τα συναλλακτικά ήθη (βλ. Γεωργιάδη Σταθόπουλου Αστικός Κώδιξ αρθ 200 ιδίως αρθ 5, 14, 39) προκύπτει, ότι τα έγγραφα της καθ' ης (αποσπάσματα και φωτοαντίγραφα από τα εμπορικά βιβλία) για να αποτελούν πλήρη απόδειξη, πρέπει να περιέχουν και να αναφέρουν το ποσό των τόκων και το επιτόκιο, ήτοι χωριστά το ποσό των συμβατικών και το επιτόκιο υπολογισμού αυτών και χωριστά των τόκων υπερημερίας και το επιτόκιο υπολογισμού αυτών, ώστε να προκύπτουν αναλυτικά οι χρεώσεις και να μπορεί αυτές να ελεγχθούν για την ορθότητα τους από

τον πελάτη. Επιπλέον, καθώς η παραπάνω σύμβαση αποτελεί σύμβαση προσχώρησης με όρους εκ των προτέρων μονομερώς διατυπωμένους από την καθ' ης η ανακοπή τράπεζα, χωρίς περιθώρια απομικής διαπραγμάτευσης από τον (ανακόπιοντα) πελάτη και ο σχετικός όρος αποτελεί ΓΟΣ (Γενικό Όρο Συναλλαγών), η παραπάνω ερμηνεία είναι σύμφωνη και με τον γενικό ερμηνευτικό κανόνα του άρθρου 2 § 4 εδ α' του Ν. 2251/1994 (ενσωμάτωση στο Εθνικό δίκαιο της 93/13 οδηγίας της ΕΚ) κατά τον οποίο «στην ερμηνεία των γενικών όρων συναλλαγών λαμβάνεται υπόψη η ανάγκη προστασίας των καταναλωτών». Ειδικότερα, αν και η δικονομική σύμβαση περί της αποδείξεως της απαίτησης με βάση τα αποσπάσματα των βιβλίων της τράπεζας είναι κατ' αρχήν καθαυτή έγκυρη (βλ. και ανωτέρω σκεπτικό υπό στοιχείο III.), λόγω της - κατά τα ανωτέρω- ασαφούς διατύπωσης και αμφιβολίας στη σύμβαση σχετικά με το ποιο ακριβώς πρέπει να είναι το ελάχιστο περιεχόμενο των αποσπασμάτων από τα βιβλία της τράπεζας, η παραπάνω ερμηνεία, ότι δηλαδή τα αποσπάσματα από τα βιβλία της τράπεζας πρέπει κατ' ελάχιστο περιεχόμενο να περιέχουν τα ανωτέρω στοιχεία (ποσό των τόκων και το επιτόκιο, ήτοι χωριστά το ποσό των συμβατικών και το επιπόκιο υπολογισμού αυτών και χωριστά των τόκων υπερημερίας και το επιπόκιο υπολογισμού αυτών), επιβάλλεται σύμφωνα με το άρθρο 2 § 4 εδ. β' του παραπάνω Ν. 2251/1994, σύμφωνα με το οποίο «Γενικοί όροι συναλλαγών, που διατυπώθηκαν μονομερώς από τον προμηθευτή ή από τρίτο για λογαριασμό του προμηθευτή σε περίπτωση αμφιβολίας ερμηνεύονται υπέρ του καταναλωτή». Περαιτέρω, αν εκτιμηθεί το αντίθετο, ότι δηλαδή κατά την συμφωνία των μερών συμφωνήθηκε, ότι μπορεί να αποτελέσει πλήρη απόδειξη και η αγιλή καταγραφή της ηλεκτρονικής κίνησης ή άλλως κάθε έγγραφο, προερχόμενο από την καθ' ης τράπεζα αποκαλούμενο «απόσπασμα από τα εμπορικά της βιβλία», που περιέχει λιγότερα προσδιοριστικά της απαίτησης στοιχεία (δηλ. κινήσεις χωρίς αναλυτική κίνηση κατά μήνα των χρεώσεων των τόκων και του επιποκίου υπολογισμού τους, σημειώνεται ότι ως τέτοιο έγγραφο μπορεί να εκπιμηθεί ακόμη και ένα έγγραφο, που αναγράφει μόνο τον αριθμό λογαριασμού, τα στοιχεία του οφειλέτη και το συνολικό

οφειλόμενο ποσό χωρίς καμία άλλη εξειδίκευση, πχ ακόμη και το τελευταίο μόνο φύλλο αποσπάσματος από τα εμπορικά βιβλία), εκτιμάται από το Δικαστήριο ότι ο σχετικός αυτός όρος είναι καταχρηστικός ως ΓΟΣ (γενικός όρος συναλλαγών) περιλαμβανόμενος σε σύμβαση προσχώρησης κατά τα παραπάνω και κατά τις διατάξεις του Ν. 2251/1994. Και τούτο αυτή τη φορά γιατί έχει σαν αποτέλεσμα -κατ' άρθρο 2 §§ 6 και 7 του Ν. 2251/1994, όπως έχει διαμορφωθεί με τις διατάξεις του άρθρου 10 § 24 του Ν. 2741/1999- την ουσιώδη διατάραξη της ισορροπίας των υποχρεώσεων και δικαιωμάτων σε βάρος του ανακόποντος πελάτη, αφού στην ουσία με την ρύθμιση αυτή αναστρέφεται το βάρος απόδειξης και περιορίζονται υπέρμετρα τα αποδεικτικά μέσα του τελευταίου (άρθρο 2 § 7 περ. κζ).

Κατ' ακολουθία των ανωτέρω, ο ως άνω δεύτερος λόγος της ανακοπής κρίνεται και κατ' ουσίαν βάσιμος και επομένως παρέλκει τη εξέταση των λοιπών λόγων, πρέπει δε να γίνουν δεκτές αμφότερες οι σωρευόμενες στο κρινόμενο δικόγραφο ανακοπές και να ακυρωθεί τόσο η ανακοπόμενη διαταγή πληρωμής, όσο και η διαδικασία αναγκαστικής εκτέλεσης, που άρχισε με την επίδοση της επιταγής προς εκτέλεση, που συντάχθηκε κάτω από αντίγραφο εξ απογράφου της διαταγής πληρωμής. Τέλος, πρέπει τα δικαιοτικά έξοδα να συμψηφισθούν μεταξύ των διαδίκων κατ' άρθρο 179 Κ.Πολ.Δ., λόγω της ιδιαίτερης δυσχέρειας στην ερμηνεία των κανόνων δικαίου που εφαρμόσθηκαν.

ΓΙΑ ΤΟΥΣ ΛΟΓΟΥΣ ΑΥΤΟΥΣ

ΔΙΚΑΖΕΙ αντιμωλία των διαδίκων.

ΑΠΟΡΡΙΠΤΕΙ ό,τι κρίθηκε απορριπτέο.

ΔΕΧΕΤΑΙ τις σωρευθείσες ανακοπές.

ΑΚΥΡΩΝΕΙ την υπ' αριθμόν 54/2013 Διαταγή[¶] πληρωμής της Δικαστού του Μονομελούς Πρωτοδικείου Γρεβενών και την από 25-6-2013 παραπόδας αυτής επιταγής προς πληρωμή.

ΣΥΜΨΗΦΙΖΕΙ τα δικαιοτικά έξοδα των διαδίκων.

Κρίθηκε, αποφασίστηκε και δημοσιεύτηκε σε έκτακτη δημόσια συνεδρίαση στο ακροατήριό του στα Γρεβενά την .fl.-5-2015, απόντων των διαδίκων και των πληρεξουσίων δικηγόρων τους.

Η ΔΙΚΑΣΤΗΣ

Η ΓΡΑΜΜΑΤΕΑΣ

